

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

Nemoc může napomáhat člověku k větší zralosti, pomoci mu rozlišit co v jeho životě není podstatné, aby se zaměřil na to, co je důležité. Velmi často nemoc vyvolává hledání Boha a návrat k němu.

(Katechismus katol. církve, čl. 1500 a 1501)

Téma čísla: Zdraví a nemoc

Milí farníci,

ať už si to uvědomujeme víc či méně, vnímání nemoci je mezi námi značně odlišné.

Pro některé lidi je nemoc a smrt posledním zásadním argumentem pro jejich odmítání Boha a tvrzení, že kdyby Bůh existoval, XY by určitě nezemřel!"

Pro další skupinu je utrpení a nemoc takřka jedinou věcí, o níž si myslí, že je Bohu milá a že si ji cení. Utrpení bližních proto všemožně ideologizují - dělají z něj okolnost, kterou je takřka nezbytné po Něm žádat. Samotné uzdravení považují za věc zvláštní až podezřelou. A někdy se zdráhají Boha za ně vůbec prosit.

V neposlední řadě jsou mezi námi ti, kteří delší nemoc považují za defekt víry a tvrdí, že je-li naše víra dostatečná, Bůh každou nemoc uzdraví.

A jak to máte VY?

Požehnané letní dny a šťastný návrat ze všech prázdninových cest přeje

redakční tým Setkání

Bůh v mém životě**PÁN NÁM NIC NEBERE**

V devatenácti letech jsem při autonehodě utrpěl úraz s trvalými následky – mám nepohyblivou levou ruku. V té době jsem studoval učitelskou kombinaci biologie-chemie. Studium jsem nemohl dokončit, protože pro chemické pokusy platí bezpečnostní předpisy a může je demonstrovat pouze „obouruč“ pedagog. Teprve později jsem si uvědomil, že Pán Bůh mě skrze můj úraz ušetřil řešením jednoho velmi osudového rozhodnutí: jak skloubit učitelství s praktickým náboženským životem. Podmínkou kantorského působení za socialismu byla buďto politická angažovanost anebo alespoň vyrovnání se se světovým názorem – v žádném případě (nebo s velkým rizikem) návštěvy bohoslužeb, náboženská výchova v rodině atd.

Po druhé maturitě v nástavbovém studiu na Střední knihovnické škole jsem začal pracovat ve své první knihovně a v tomto oboru jsem potom jako knihovník a informační pracovník působil nepřetržitě přes 42 let až do důchodu. Poznal jsem, že tato profese pro mne byla opravdový Boží dar. Prakticky denně jsem mohl zakoušet, že jsem byl pro někoho prospěšný, když jsem dokázal vyhledat a poskytnout čtenářům a uživatelům ve správný čas potřebné informace. Nikdy se mi nestalo, že bych chodil do práce s odporem, naopak jsem se celý život těšil a prožíval příjemné pocity vlastní seberealizace díky poskytovaným knihovnickým a informačním službám.

Ve dvaceti pěti letech jsem se po čtyřleté známosti oženil. Moje žena si mě vzala již s mým tělesným hendikepem a já jsem jí za to nesmírně vděčný. (Možná ze svého okolí znáte manželství, která ztroskotala po úrazu některého z partnerů.) Jsme spolu již přes 41 let, máme dvě dospělé dcery a čtyři vnoučata. Naše manželství nemohu hodnotit jinak, než jako požehnané.

Díky podpoře mojí ženy jsem ve čtyřiatřiceti úspěšně dokončil vysokoškolské dálkové studium knihovnictví a vědeckých informací. To byl předpoklad, že jsem mohl začít přednášet využívání knihovnických služeb, vyhledávání a získávání odborných informací, metody práce s informacemi, citování literatury a příbuzné dovednosti v kurzech pro zdravotní sestry a později patnáct let pro lékaře v postgraduálním studiu na Lékařské fakultě a krátce též ve studiu knihovnictví na Filozofické fakultě v Brně. A tak mi Pán zcela nečekaně vrátil moji pedagogickou kariéru, ovšem v jiném, daleko příjemnějším provedení. Kdo ví, zda a jak bych byl při své nedokonalé povaze schopen snášet každodenní učitelskou zátěž.

Mám-li hodnotit svůj život, mohu odpovědně prohlásit, že mi Pán Bůh nic nevezal. Můj úraz v mládí chápu jako podmínku, abych mohl být obdarován po všech ostatních stránkách: studijní, profesní, víry a náboženského života i mojí manželky.

*Na jedné biblické hodině jsem si poznamenal velmi moudrou větu: „**Když Pánu vše odevzdáme, on to jako umělec přetvoří a vrátí nám to v dokonalejší formě, k našemu prospěchu a ke své oslavě.**“ Já to mohu bezesbytku potvrdit.*

F.Z.

K zamyšlení

At' zdraví nebo nemocní, směřujeme k Bohu

Spiritualita, která se chce odvolávat na Ducha Ježíšova, bude zdravě působit na duši i tělo člověka. Přitom se ovšem nemyslí na nějaký vnější pojem zdraví. Pravost naší spirituality se neprojevuje stupněm našeho tělesného zdraví. Nesmíme se vystavit nějakému novému spirituálnímu tlaku jako by každá nemoc ukazovala na nedostatek spirituality. Víme, že nás může duchovní život tělesně i duševně uzdravit a při zdraví udržet. Bůh nám může ovšem také poslat nemoc, aby nám ukázal naše meze a aby nám dal šanci k hledání jeho, Boha a ne pouze našeho zdraví. Nemoc k nám náleží podstatně a byla by totálním omylem domněnka, že se zdravým duchovním životem každé nemoci uchráníme. To by byla pýcha. Pokora uznává, že jsme lidé, kteří mají své meze a kteří je i míti směřují, kteří znovu a znovu upadají do nemoci, aby se v ní setkali se svým vlastním stínem.

V nemoci se můžeme opravdově, hluboce setkat s Bohem. Nasloucháme-li v nemoci Bohu a odevzdáme-li se mu, jsme už uprostřed choroby celiství, zdraví a nemoc se stane zdrojem požehnání pro nás i pro druhé.

Ačkoli jsme nemocní, přece v sobě cítíme mír, tichou radost a vděčnost k Bohu, který se nás chce dotknout i v ráně nemoci.

Zdraví je naším duchovním úkolem. Nestačí udržovat se různými léky nad vodou. Abychom žili zdravě, musíme žít duchovně. Duchovní život oslovuje celého člověka, nic z něho není odděleno. Tak může ozdravět všechno. Ale i nemoc je duchovním úkolem. Je to Boží výzva k poznání tajemství našeho života, které nespočívá v tom, že jsme „fit“, nýbrž v tom, že jsme Bohem stvořeni a milováni, že jsme na cestě, abychom se s ním

otevřeně, bez závoje setkali ve smrti a abychom se vrhli do jeho milosrdné náruče.

At' zdraví nebo nemocní, stále žijeme před přítomným Bohem a naše hodnota plyne z toho, že se na nás Bůh dívá, že nás oslovuje, ba dokonce, že v nás pronáší své slovo, které by v tomto světě rádo

zaznělo jen naším prostřednictvím. Ono jedinečné slovo, které by bylo v našem životě slyšitelné pro druhé. Naše cena spočívá v tom, že v nás Bůh bydlí. A ten Bůh, který v nás bydlí, nás také bude očekávat v příbytku, který nám Kristus připravil u Otce. At' zdraví nebo nemocní, jdeme směrem k Bohu, jenž může uzdravit i zranit, abychom ho zakusili v obojím jako svou pravou spásu, jako své plné zdraví.

-jm-

(čerpáno z knihy *Zdraví jako duchovní úkol*, A. Grún, M. Dufner; Trinitas, 1994)

Anketa

Co pozitivního Vám nemoc přinesla? Co Vám nemoc vzala? Co pro Vás znamená zdraví?

„Nemoc mi změnila náhled na stáří, přehodnotil jsem pohled na život. Vytvořil jsem si jiný-pevný vztah s dětmi. Ale nemoc mě též upoutala na jedno místo.“

(pan K.)

„Nechci, aby mi někdo říkal, že tu budu do sta let. Žiji z hodiny na hodinu a ze dne na den. Když se mi něco stane, mělo se to stát.“

Děkuji Bohu za každý krok, který mohu udělat.

Můj pohled na smrt je jedním slovem odcházení, odvolání Pánem Bohem. Jen se modlím: Nenech mě příliš trpět. Těším se na konec, vše jsem prožila a bylo toho moc.

Přeji si, pokud budu postižena jakoukoli nevolností – bezvědomím, nemocí apod., nechci být hospitalizována, chci zemřít přirozenou smrtí. Pokud to nebude jinak možné, pak chci být přemístěna do hospice.“

(paní M.)

„Když byl můj muž v nemocnici, musela jsem spoléhat sama na sebe, a věřte, nic jsem nezapomněla udělat ani jsem to nepopletla, jinak spoléhám na něj.“

(paní z obchodu, náhodný respondent)

„Bylo 11. února, svátek Panny Marie Lurdské, tenkrát jsem byla vdaná za prvního manžela, který byl zlý. Ten den mě škrtil a já se v tu chvíli, jako k poslední záchraně modlila právě k Panně Marii. Myslela jsem, že je to můj konec,

ale doufala jsem a prosila o pomoc. V tu vypjatou chvíli se otevřely dveře pokoje a vešla naše osmiletá dcerka...“

(paní P.)

„Pokud budu zdravá, chci chodit každý den do kostela na mši svatou. To je to, co mne drží...“

(paní N.)

„Mohu si uvědomit rozdíly v péči, jak se o nás sestřičky v domově starají, jaký je to rozdíl s nemocnicí.“

(paní T.)

„Se ženou jsme 60 let. Ona je krásná i když umírá.“

(pan A.)

„Nemoc nás sblížila. Pak přišla smrt. Člověk se musí vzpamatovat a žít dál. Pán Bůh dal a vzal, buď vůle Jeho.“

(pan K.)

„Nemoc mě víc upevnila ve víře.“

(paní K.)

„Co mně nemoc dala?

Nejdřív musím uvést, co mi vzala. Vzala mi zdraví a způsobila imobilitu, musím žít na invalidním vozíku. Nemoc mi vzala domov, protože jsem musel vzít za vděk žít v domově pro seniory. Nemoc mě dala víru, abych věřil, že nastane alespoň částečný obrat k lepšímu. Dala mi víru v Boha, která mi pomohla, abych věřil, že moje situace se alespoň trochu zlepší. Dala mi poznat kolektiv obětavých pracovníků, které mi pomáhají žít a nadále se radovat ze života.“

(pan V.)

-km-

Příběh

ČTRNÁCT DNÍ

„Přítel doktor mi dělal na klinice nějaké testy,“ vyprávěl JUDr. K. W. a požádal mě, abych výsledky z ústavu vyzvedl a přinesl mu je druhý den domů. Odjížděl na dovolenou a chtěl výsledky znát, ještě než odjede. Čas od času si nechávám dělat kompletní zdravotní test, využívám toho, že spolužák je velká lékařská kapacita. Pokud mi řekne, že jsem na tom dobře, budu mít zas na nějakou dobu klid.

Vyzvedl jsem tedy zalepenou obálku, kterou jsem měl nazítří příteli odnést. Jenže od chvíle, co jsem ji měl doma, byl jsem rozčilený. Co jestli ... Napadlo mne, že ani minulé výsledky nemusely být tak dobré, jak přítel tvrdil ... Co když ... Je to starý kamarád,

mohl použít zbožnou lež, aby mě uklidnil. Kdo ví, jestli v té obálce není diagnóza úplně jiná. Víím toho z medicíny dost na to, abych byl úspěšný hypochondr.

A já jsem to nevydržel. Obálku jsem otevřel. A když jsem se do zprávy začel, věděl jsem, že jsem to neměl dělat. Výsledky testů i přiložený komentář hovořily naprosto jasně: nemám před sebou už víc než - maximálně – čtrnáct dní.

První, co jsem udělal, bylo, že jsem vytáhl kapsník. Tak obrovité kapky mi na čele nevyrazily ještě nikdy v životě; smrtelný pot, ano, to bude ono. Pak jsem se posadil a zapálil si cigaretu. Po dvou týdnech první. Pak jsem šel do ledničky a vytáhl koňak. Nalil si vrchovatě.

A potom jsem si vzal papír a tužku. Začal jsem dělat seznam věcí, které ještě musím stihnout. Až mě udivilo, jak chladnokrevně jsem si počínal. Zapisoval jsem si jednak věci příjemné, jednak věci nutné. Od toho, že se musím NA-

POSLEDY zajat podívat do Českého ráje - ještě jednou – až po zaplacení činže. Nechtěl jsem tady nechat ani dluh, který bych měl, že bych něco krásného nestihl - ani dluh finanční.

Seznam rostl - těch věcí, které jsem ještě nestačil nebo nesplnil! Když má člověk před sebou celý život, všechno je v dálce, všechno ještě přijde ... Teď se věci stávaly zřetelné, jasné, zaostřené. A bolely. A já věděl, že si musím pospíšet, protože těch lidí

a těch věcí, těch úkolů, které byly bezpodmínečně nutné, bylo tolik. Tolik věcí, ze kterých, jak jsem si byl jist, by mi bylo smutno „na onom světě“! Nikdy bych si neodpustil, že jsem tohle či tamto opomenul. Dřív jsem důležitost těch věcí neviděl. A stačí umírat a všechno dostane dokonale jiné osvětlení.

Například jsem úplně zapomněl na zahradu. Zdálo by se malicherné myslet při umírání na zahradu, jenomže tam toho bylo tolik, co jsem ještě chtěl udělat, odkládal a nestihl. Příště, příště. Připsal jsem na seznam ještě slovo zahrada a pak jsem si položky očísloval podle toho, jak se mi zdály důležité.

Příště ... Žasl jsem, co jsem měl v životě těch příště. Jako by všechno důležité a podstatné bylo v odkladu, jenže teď se náhle všechna příště rozplynula a zůstaly jen nevykonané věci. Důležité a podstatné. Bylo zvláštní žít najednou v zemi bez „příště.“

Přepsal jsem seznam na čisto a zrovna se nad ním začal zamýšlet, když zvonil telefon. Mám to vzít? V tu chvíli mi byla každá vteřina drahá, vzácná, přímo mnohakarátová. A panečku, jak jsem je dřív ztrácel, bezstarostně. A když jsem telefon nakonec přeče jen zvedl, měl jsem velkou chuť říct: nerušte mne, umírám!

Ve sluchátku se ozval hlas mého přítele lékaře. Aha, blesko mi hlavou, řekli mi moje výsledky a on mi chce lhát, uklidňovat mě.

„Ano?“ řekl jsem proti své vůli pateticky, vznešeně.

„Hele, brachu, volala mi sestra z kliniky, dali ti výsledky nějakého Meiera a potřebují mu je poslat na ambulanci. Prosím tě, vrať jim je, jak budeš moci.“

„Jakého - Meiera?“ – „Prostě spletli dvě složky, víš, nepořádek je všude.“ – „Já mám ...“ – „Jo, prostě jim to vrať a zítra mi sem hoď svoje papíry. Dají ti je.“

Když jsem zavěsil, nemohl jsem se pohnout. Tak, teď jsem se narodil, říkal jsem si. Představil jsem si chudáka Meiera, „nějakého Meiera“, nemocného, který dostane moje papíry a neví nic o svých čtrnácti dnech. Litoval jsem ho a byl jsem šťastný. Svět kolem měl najednou barvy, přestal být vyděšeně šedý, svět se rozzářil a rozkvetl.

Došel jsem si do ledničky pro další skleničku. Předtím jsem pil na svou smrt, teď na život. Otevřel jsem okno a vyklonil se do noci, na kostelní věži zrovna odbíjely hodiny. Tak tyhle zvony budu slyšet i za čtrnáct dní, i za rok! Nikdy jsem si neuvědomoval, jaké to je štěstí. Rozesmál jsem se zalykavě. Ach přátelé, to byla noc, to byla nádherná noc!

Ráno jsem na stolku objevil svůj seznam. Četl jsem očíslované řádky znovu a znovu. Bylo tu tolik zajímavého, podstatného! Jak snadno se dá právě to nejdůležitější přehlédnout. Je možné, že další testy mi už tak dobře nedopadnou, že přijde mých „čtrnáct dní“, jenomže já snad už budu připraven. Pociťil jsem vděčnost k úřednici, která spletla moje papíry s papíry neznámého umírajícího. Dala mi tak veliký dar, že si to ani neumí představit.

Byla to vlastně hra, smrtelně vážná HRA NA ČTRNÁCT DNÍ, kdy jsem se díval na svůj život z druhého břehu a viděl vše v obrácené perspektivě. Škoda jen, že jsem si ji nezačal hrát o nějaký ten pátek dřív, když jsem byl mladší. Můj život by teď vypadal úplně jinak.

(autorem příběhu je Eduard Martin) **F.Z.**

A tuto už jste četli?

Četli jste zajímavou knížku? Nenechte si to pro sebe a zkuste se několika slovy podělit o dojmy, které na Vás zanechala! Využijte tuto rubriku a doporučte titul ostatním!
Máte-li zajímavý tip, ozvěte se do redakce!

Miloš Szabo: ŽÍT PODLE BIBLE - poprvé s Matoušem

• rok vydání: 2008, nakladatelství: Paulínky

Kněz pražské žižkovské farnosti, spolupracovník mobilního hospicu Cesta domů, Miloš Szabo v této knížce publikuje svá zamyšlení nad úryvky z Matoušova evangelia. V jeho úvahách se odráží i aktuální situace a problémy člověka v dnešní době. On sám říká: „Bibli můžeme jen tak číst. Můžeme o ní přemýšlet. Můžeme ji rozebírat z literárního hlediska. A můžeme se také pokusit podle ní žít. Každý den, nejen v neděli...“

Úryvek: „*Láska není pouhý cit ani hnutí mysli. Je to styl života, který žije (i na zemi) Bůh. Proto svou lásku máme srovnávat nikoli s těmi, kdo milují ještě méně než my, ale s ním, který nás volá k dokonalosti.*“

M. Zelinková

NEMOC BEZNAĎĚJ

Jiří Cenek

*Kde končí radost, vitalita
dno studánky neláká: Ber!
Němý pták nad lánem žita
při cestě, jíž chybí směr,
kdy apatie přivře dveře
za vírou prchlou do končin
když v hříchu temné atmosféře
budoucnost číhá na zločin,
pak žití drama ztrácí děj
pro nemoc zvanou Beznaděj*

*To černý bez přestal kvést bíle
u vratkých mostů přes újezdy
a Měsíc, lhář, provinile
v křivé dráhy láká hvězdy
než Boží jsi potkal Matku
na poslední strmé míli
Lék víry je bez doplatku!
Černý bez zas květ má bílý
tak orej, sklízej, znova sej
kde dosud rostla beznaděj*

Z našeho farního úřadu

Do náruče našeho Otce se vrátili

6. 5. Marie Ježová
10. 5. Věra Gruberová

Z vody a z Ducha svatého se narodili

6. 3. Sofie Terezie Ševčíková
6. 3. Martin Jan Bok
3. 4. Liliana Elisabeth Bučková
17. 4. Nikol Malásková
24. 4. Albert Bak
24. 4. Miriam Anna Nečesalová
14. 5. Simona Pandoščáková
22. 5. Tereza Anna Šafaříková

Svatost manželství si udělili

20. 3. Tomáš Horecký a Monika Konsbulová

29. 5. ke stolu Páně poprvé přistoupili

Bendová Kristina, Bindr Samuel, Bindrůvá Kristýna, Černá Zuzana, Červenka Jakub, Dobešová Pavlína, Drozd Jakub, Fenkart Anna Sofia, Fenkart Filip, Hegerová Adéla, Chládek David, Křivánek Adam, Leitnerová Markéta, Mácha Jan, Merta Jakub, Mika Dalibor, Nathanielová Aneta, Nippertová Adéla, Nováček Viktor, Otruba Jakub, Otruba Vojtěch, Příbyl Michal, Revířák Lukáš, Řičicová Anna, Sládková Ema, Štefanová Kateřina, Štroblová Ema, Tobolka Jan, Vězda Lukáš, Vizner Matěj a Zbořilová Kateřina. **-em-**

😊😊😊 *od ucha k uchu* 😊😊😊

Zdravotní neduhy

Přijde pacient k doktorovi a stěžuje si „Pane doktore, já mám sklerózu!“
„Aha, a od kdy?“, ptá se doktor. – Pacient na to: „Co od kdy?“ **-pš-**

Téma příštího čísla: Příklad svatých

- Předběžná uzávěrka příštího čísla: 15. 9. 2016 •

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů. ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovali: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: L. Jersáková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 5. 6. 2016, vyšlo: 26. 6. 2016. Příští číslo vyjde v říjnu 2016.

www.faby.cz